

20

Nina usnula téměř okamžitě, ležela tam roztažená jako velký hnědý pavouk a chrápala.

Zato já jsem nespala, snažila jsem se usnout, ale stále jsem přemýšlela o událostech toho večera a o nesourodé skupince lidí, které si Clare kolem sebe tenhle víkend shromáždila. Chtěla jsem odtud pryč tak intenzivně, až mě to bolelo – chtěla jsem být u sebe doma, ve vlastní posteli, obklopena známými věcmi, v blaženém klidu a míru. A zatím jsem teď počítala, kolik hodin ještě zbývá do odjezdu, naslouchala jsem Nininu klidnému pochrupování a jinak ničím nerušenému tichu domu a lesa.

Úplné ticho to ale nebylo. Když jsem konečně pomalu usínala, zaslechla jsem zaskřípění a po něm bouchnutí, ne příliš hlasité, asi jako když se nedovřené dveře zabouchnou větrem.

Už jsem skoro spala, když se to ozvalo znovu, dlouhé, pomalé *íkkkkkk* a potom staccatové *klap*.

Divné na tom bylo, že to znělo jakoby zevnitř domu. Posadila jsem se na posteli, zadržela dech a snažila se zaslechnout něco dalšího kromě Ninina chrápání.

Íkkkkkk... klap!

Teď už nebylo pochyb. Zvuk rozhodně nepřicházel zvenčí, ale nesl se vzhůru schodištní šachtou. Vstala jsem, hodila na sebe župan a po špičkách zamířila ke dveřím.

Když jsem otevřela, málem jsem vykřikla: na podestě stála strašidelná postava a nakláněla se přes zábradlí.

Ve skutečnosti jsem nevykřikla, ale zřejmě jsem vydala nějaký přidušený zvuk, protože ta postava se otočila a přiložila si prst k ústům. Byla to Flo v bílé noční košili s růžovými kytičkami, v měsíčním světle téměř bezbarvými.

„Taky jsi to slyšela?“ zašeptala jsem.

Přikývla. „Ano, nejdřív jsem si myslela, že je to zahradní branka, ale není, je to někde v domě.“

Za námi se ozvalo zavržení; obě jsme se otočily a uviděly Clare, která vycházela z ložnice a protírala si oči.

„Co je?“

„Pst,“ sykla Flo. „Někdo je dole. Poslouchej.“

Všechny jsme zmlkly.

Íkkkkkk... klap!

„To jenom bouchají nějaké dveře ve větru,“ řekla Clare a zívla. Flo rozhodně zavrtěla hlavou.

„Je to uvnitř domu. Jak by se do domu mohl dostat vítr? Někdo musel nechat některé dveře otevřené.“

„Vyloučeno,“ řekla Clare. „Všechny jsem je kontrolovala.“

Flo si položila ruku na krk a najednou vypadala vyděšeně. „Asi bysme se měly jít podívat dolů, ne?“

„Vzbudíme Toma,“ navrhla Clare. „Je to dlouhán a vypadá nebezpečně.“

Po špičkách zamířila k jeho pokoji a slyšela jsem, jak ho šeptem budí: „Tome! Tome! Zezdola je něco slyšet.“

Tom vyšel z pokoje celý bledý a rozespálý. Všichni jsme se pomaloučku vydali po schodech dolů.

Jakmile jsme se ocitli v přízemí, bylo zřejmé, že někde musí být otevřeno ven. Byla tam strašná zima a v hale byl cítit průvan, který vycházel z kuchyně. Flo zbledla jako stěna.

„Jdu pro pušku,“ zašeptala tak potichu, že jsme ji slova slyšeli.

„Neříkala jsi náhodou,“ stejně potichu řekla Clare, „že je nabitá slepými?“

„To jo,“ zašeptala Flo popuzeně, „jenže to ten zloděj nemůže vědět, že ne?“ Pohodila hlavou směrem ke dveřím obývacího pokoje. „Jdi první, Tome.“

„Já?“ zašeptal vyděšeně Tom, ale přece jenom se opatrně přesunul ke dveřím a potichu nakoukl dovnitř. Pak nám beze slova pokynul a všechny jsme s ulehčením pospíšily za ním. Místnost byla prázdná, koberec zalévalo měsíční světlo. Flo se natáhla nad krb a sundala pušku. Byla bledá, ale vypadala odhodlaně.

„A *určitě* je nabitá slepými náboji?“ zeptala se znovu Clare.

„Určitě. Ale jestli tu někdo je, pořádně ho vystrašíme.“

„Jestli budeš mít pušku v rukou ty, radši se budu držet za tebou,“ sykl Tom, „ať je nabitá slepými, nebo ostrými.“

„Tak dobře.“

Ačkoli jsem si o Flo myslela své, kuráž jsem jí upřít nemohla. Chvilí zůstala stát v hale a třásl se jí ruce. Pak se zhluboka, rozechvěle nadechla a rozrazila dveře do kuchyně tak prudce, až se odrazilo o vykachlíčkovanou stěnu.

Nikdo tam nebyl. Skleněné dveře od kuchyně však byly otevřené do měsíčné noci a na dlaždicové podlaze ležel lehký sněhový poprašek.

Clare v jediném okamžiku přeběhla kuchyni, přičemž její bosé nohy na chladných dlaždicích nebyly ani slyšet. „Tamhle jsou stopy, podívejte se.“ Ukázala ven přes trávník: velké, neforemné stopy bot, snad gumových holínek nebo sněhulí.

„Do prdele.“ Tom byl bledý. „Co se stalo?“ Otočil se ke mně. „Ty jsi šla těmi dveřmi jako poslední. Copak jsi je nezamkla?“

„Já – já – určitě jsem zamkla.“ Snažila jsem se rozpomenout: Nina nabízí pomoc, Flo vztekle skládá nádobí. Jasně se mi vybavilo, že jsem měla ruku na zámku. „Určitě. Určitě jsem zamykala.“

„No, tak jsi nezamkla pořádně!“ vyjela na mě Flo. Ve tmě, ozářená jen slabým měsíčním světlem, vypadala jako socha, její tvář byla tvrdá a nelítostná jako z mramoru.

„Zamkla.“ Začala jsem dostávat zlost. „Kromě toho mám dojem, Clare, že jsi říkala, že jsi všechny dveře zkontrolovala.“

„Jenom jsem vždycky vzala za kliku,“ řekla Clare. Oči měla obrovské a kolem nich v důlcích stíny jako podlitiny. „Každý zámek jsem nekontrolovala. Když se dveře neotevřely, předpokládala jsem, že je zamčeno.“

„Ale já jsem zamykala,“ opakovala jsem umíněně. Flo vydala krátký podrážděný zvuk, znělo to skoro jako zavrčení. Pak si dala pušku pod paži a rozzlobeně odpochoďovala po schodech nahoru.

„Já jsem zamkla,“ opakovala jsem a dívala jsem se z Clare na Toma. „Copak vy mi nevěříte?“

„Koukej,“ řekla Clare, „nikdo za to nemůže.“ Přešla ke dveřím, pořádně je přibouchla a otočila klíčem v zámku. „Teď jsou rozhodně zamčené jaksepatří. A teď pojďte zpátky do postele.“

Vydali jsme se po schodech nahoru, adrenalin v nás pomalu mizel a zbyla z něj pouze nervozita. Nahoře stála Nina a zmateně si protírala oči.

„Stalo se něco?“ ptala se, když jsme k ní došli. „Jak to, že jsem před chvílí viděla jít kolem Flo s tou pitomou flintou?“

„Měli jsme tu poplach,“ odpověděl Tom stručně. „Někdo,“ a přitom pohlédl na mě, „nechal dveře do kuchyně nezamčené.“

„Já jsem to *nebyla*,“ řekla jsem umíněně.

„No, to je jedno. Byly prostě otevřené. Slyšeli jsme, jak bouchají. A venku byly nějaké stopy.“

„A sakra.“ V tu chvíli byla Nina dokonale vzhůru jako my ostatní. Přejela si rukou obličej a znovu si protřela oči, aby

z nich zahнала spánek. „A už je ten, co sem vlezl, pryč? Ztratilo se něco?“

„Já jsem si ničeho nevšiml.“ Tom se podíval na mě a na Clare. „Vás nic nenapadá? Telka tam je. I všechno ostatní, co by se dalo ukrást. Nenechali jste tam někdo jen tak povalovat peněženku? Já mám svou v pokoji.“

„Já taky,“ řekla Clare. Otočila se a pohlédla ven na příjezdovou cestu. „A auta jsou tam taky.“

„Já mám svou tašku v pokoji, aspoň doufám,“ řekla jsem. Podívala jsem se za dveře. „Jo. Je tam.“

„Hmm..., takže to vypadá, že nešlo o loupež,“ ozval se Tom nejistě. „Nebýt těch stop, člověk by skoro řekl, že to byl jen vadný zámek.“

Jenže ty šlápoty ve sněhu tam opravdu *byly*. To bylo zcela nepochybné.

„Myslíte, že bychom měli zavolat policii?“ zeptal se Tom.

„Až na to, že to dost dobře nejde, pokud se nepletu,“ řekla Nina kousavě. „Pevná linka nefunguje a není tu mobilní signál.“

„Vždyť včera jsi nějakou čárku měla,“ připomněla jsem jí, ale Nina zavrtěla hlavou.

„To byla zřejmě čirá náhoda, a jen na chvíli. Od té doby ani ůk. No, když se to vezme z té lepší stránky, nesmrdí tu benzín, takže jsme snad měli štěstí, že se sem nevypravili rozzuření vidláci s dvacetilitrovými kanystry, aby si tu rozdělali další ohníček.“

Rozhostilo se ticho. Nikdo se nezasmál.

„Měli bychom si jít zase lehnout a pokusit se trochu vyspat,“ řekla nakonec Clare. Všichni jsme s ní souhlasili.

„Nechceš si k nám dát matraci?“ navrhla Nina nečekaně Tomovi. „Já bych teď na tvém místě nechtěla být sama.“

„Děkuju,“ řekl Tom. „To je – to je od tebe moc laskavé. Ale já budu v pohodě. Zamкну se pro případ, že by někdo

usiloval o mou počestnost. Tedy ne že by jí nějak moc zbývalo.“

„To bylo od tebe hezké,“ řekla jsem Nině, když jsme si s Tomem a Clare popřáli dobrou noc a zachumlaly se pod deku. „Myslím, co jsi nabídla Tomovi.“

„Ále, jaképak hezké. Je mi ho chudáka líto. Krom toho si myslím, že má dost chabý pravý hák, kdyby se na něho opravdu někdo dobýval.“ Vzdychnla a pak se převrátila na bok. „Chceš, abych nechala svítit světlo?“

„Ne. To je v pořádku. Ty dveře jsou teď zamčené – a to je to hlavní.“

„Moje řeč.“ Zhasla lampičku a já jsem zahlédla, jak se rozsvítil displej jejího telefonu. „Už jsou dvě pryč. Zatraceně. A pořád ani čárečka signálu. Jak jsi na tom ty? Máš signál?“

Sáhla jsem po mobilu.

Ale nebyl tam.

„Počkej, já si musím ještě posvítit. Nemůžu ho najít.“

Rozsvítila jsem a rozhlédla se, nahlédla jsem i pod postel, pod noční stolek a pak do tašky. Jenže telefon nikde. Opravdu nikde, jen přes podlahu se táhl kablík od nabíječky. Pokoušela jsem se rozpomenout, kdy jsem měla mobil naposled. Snad v autě? Vzpomínám si, že jsem si z něj něco vyřizovala při obědě. Ale potom už jsem si nebyla jistá. Vlastně jsem si tady odvykla ho kontrolovat – když tu není signál, bylo to zbytečné. Měla jsem dojem, že jsem si ho sem vzala dobít před večeří, ale možná to bylo už v pátek. S největší pravděpodobností mi vypadl z kapsy v autě cestou zpátky.

„Není tady,“ řekla jsem. „Myslím, že jsem ho nechala v autě.“

„To nevádí,“ řekla Nina a zívla. „Hlavně si ho nezapomeň zítra vzít, než pojedeme, jo?“

„Jasně. Dobrou.“

„Dobrou noc.“

Pak už jsem uslyšela zašustění deky, jak se Nina přikrývala. Zavřela jsem oči a pokusila se usnout.

A co bylo pak...?

Panebože, co se stalo potom? Nevím, jestli si dokážu...

Ještě pořád sedím a snažím se urovnat si zmatené myšlenky, když tu se otevrou dveře dokořán a vrací se sestra s pojízdným stolečkem.

„Pan doktor se chce kouknout na vaše výsledky, ale myslí si, že se pak budete moct vykoupat. A já tady mám pro vás snídani.“

„Poslyšte,“ snažím se pořádně opřít o polštáře, které mi ujíždějí pod zády. „Poslyšte, ti policisté za dveřmi – ti jsou tady kvůli mně?“

Zřejmě jí můj dotaz není milý, a když mi dává na stolek malé balení rýžových burizonů, džbánček s mlékem a jednu mandarinku, vrhá pohled na malou skleněnou tabulku ve dveřích. „Vyšetřují nehodu,“ řekne nakonec. „Určitě s vámi budou chtít mluvit, ale napřed to musí dovolit pan doktor. Říkala jsem jim, že si nemůžou takhle vtrhnout na pokoj, a navíc v tuhle hodinu. Budou muset počkat.“

„Zaslechla jsem...“ těžce polknu, krk mám bolestivě stažený, jako by se ze mě něco dralo ven – vzlyk nebo výkřik. „Slyšela jsem, že mluvili o tom, že někdo je mrtvý...“

„No ne!“ Vypadá pobouřeně, přirazí zásuvku stolku s větší silou, než je nutné. „Neměli by vám přidělovat starosti, ještě s tou vaší bolavou hlavou.“

„Ale je to pravda? Někdo umřel?“

„O tom vám nemůžu nic povědět. My nesmíme mluvit o jiných pacientech.“

„Tak je to pravda?“

„Děvenko, nekřičte, teď musíte být hlavně v klidu,“ řekne a položí mi ruce na ramena profesionálně uklidňujícím gestem, které však ve mně vyvolá touhu zaječet. „Vaší hlavičce to neudělá dobře, když se budete takhle rozčilovat.“

„Rozčilovat? Jedna z mých kamarádek je patrně mrtvá, a vy mi radíte, abych se nerozčilovala? Ale kdo je to? Pro boha živého, kdo? A proč se na to nedokážu rozpomenout? Jak to, že si nemůžu vzpomenout, co se dělo před tou nehodou?“

„To je zcela běžné,“ říká, její hlas má stále tu konejšivou kadenci, jako by mluvila k malému dítěti nebo k někomu málo chápavému. „To se po poranění hlavy stává. Nějak to prý souvisí s tím, kterak mozek přesouvá události z krátkodobé paměti do dlouhodobé. Když se to něčím přeruší, můžete mít prostě okno.“

Panebože, *musím* si vzpomenout. Musím si vzpomenout, co se stalo, protože někdo je po smrti a venku je policie, přijdou za mnou a budou mě vyslýchat, a jak jim mám odpovídat, jak mám vědět, co mám říkat, co mám objasnit, když nevím, co se stalo?

Vidím se, jak běžím, utíkám přes les, ruce mám od krve, mám zakrvácený i obličej a oblečení...

„Prosím vás,“ vypravím ze sebe, hlas mi přeskakuje, skoro se doprošuju a mám na sebe zlost, že jsem tak slabá a nemožná. „Prosím vás, řekněte mi to, pomozte mi, co se stalo? Co se stalo mým kamarádkám? Jak to, že jsem měla na sobě tolik krve? Přece to poranění hlavy nebylo tak hrozné. Odkud se vzala všechna ta krev?“

„Já nevím,“ odpovídá tiše a tentokrát je v jejím hlase opravdový soucit. „Nevím, děvenko. Já vám dojdou pro pana doktora, třeba vám toho bude moct říct víc. Ale zatím si hezky spapejte tu snídani, musíte se posilnit a pan doktor bude rád, že máte chuť k jídlu.“

A pak pozpátku vyjede ze dveří i se stolečkem, dveře se zavřou a já tam zůstanu sama s plastovou miskou burizonů, které tiše praskají, jak do sebe nasakují mléko a mění se ve sladkou kaši.

Měla bych vstát. Měla bych přinutit své slabé, hadrové nohy, aby mě začaly poslouchat, pak bych je měla spustit z postele, vypochoďovat na chodbu a vyžádat si odpovědi od těch policistů za dveřmi. Jenže to neudělám. Jenom tu sedím, po tvářích se mi koulejí slzy a kapou mi z brady do rýžových burizonů a vůně mandarinky je silná a přezrálá a připomíná mi něco, na co nemůžu vzpomínat, a na co nedokážu zapomenout.

Tak prosím tě, říkám si, prosím tě. Dej se už dohromady, ty krávo blbá. Vstaň. Zjisti, co se stalo. Zjisti, kdo je mrtvý.

Ale nehýbám se. A to nejen proto, že mě bolí hlava, že mě bolí nohy a svaly mám jako z hadrů.

Nehýbám se, protože se bojím. Protože nechci slyšet to jméno, které mi policisté sdělí.

A protože mám strach, že jsou tady kvůli mně.